

ת"פ 60004/01/22 - מדינת ישראל ע"י נגד משה ויצמן (עציר) ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 60004-01-22 מדינת ישראל נ' ויצמן(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
בעניין:	המאשימה
נגד	
הנאשם	משה ויצמן (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד אבי כהן

גזר דין

רקע והעובדות הצריכות לעניין-

1. הנאשם הורשע, בתום ניהול משפט הוכחות, בביצוע עבירות של שוד מזוין בחבורה, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), התפרצות בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 406(ב) ו- 408 לחוק העונשין ותקיפת זקן, עבירה לפי ס' 1368(א) לחוק העונשין.

בהתאם לממצאי הכרעת הדין, עובר ליום 22.12.21 קשרו הנאשם וסימון אוחיון (להלן: "**הנאשמים**" ו- "**אוחיון**" בהתאמה) קשר פלילי, שמטרתו לפרוץ לביתה של הגב' פריאל יונה, ילידת 1947 (להלן: "**המתלוננת**"), ברחוב דוד אלעזר 6 כניסה א' ברמלה (להלן: "**הדירה**"). במסגרת הקשר ולשם קידומו, הגיע הנאשם ביום 22.12.21 לחנות "עמארה סנטר בע"מ", ברחוב יחזקאל 4 ברמלה, ורכש חבל באורך 20 מטר שבאמצעותו ניתן להשתלשל מגג הבניין אל חלון הדירה.

ביום 28.12.21 סמוך לשעה 01:49 הגיעו הנאשם ואוחיון לבניין כשהם מצוידים בפריטים הבאים: חבל, רתמת גוף, סכין מסוג אולר, מברג וטלפונים סלולאריים ללא בעלות כך שאינם ניתנים לזיהוי בעליהם. כן הגיעו הנאשמים עם ביגוד לצורך הסוואה הכולל כפפות וכיסוי פנים עם חורים בפה ובעיניים.

הנאשם ואוחיון עלו לגג הבניין דרך כניסה ב', קשרו את החבל לעמוד ברזל מקובע, ושלשלו אותו אל עבר חלון המטבח בדירה. סמוך לשעה 03:00, ירד הנאשם באמצעות החבל מגג הבניין אל חלון הדירה, שבר את תריסי החלון ונכנס לדירה דרך פתח החלון.

אותה עת התעוררה המתלוננת ולמשמע רעשים מכיוון החלון נגשה אל החלון, הבחינה בנאשם והחלה לצעוק. הנאשם התקרב אליה, הורה לה להפסיק לצעוק, ואז תקף אותה בכך שסטר על פניה, הצמיד סכין אולר לצווארה, קילל אותה במילה "זונה" ודרש ממנה להפסיק לצעוק ולתת לו את הזהב והכסף שברשותה.

המתלוננת נאבקה בנאשם עד שהסכין בה אחז נשברה ונפלה לארץ. כתוצאה מכך נפצעה המתלוננת בשפתיה ובכף

ידה ודיממה. הנאשם הסיר בכוח את התכשיטים שהיו על גופה של המתלוננת, בהם עגילי זהב מאוזניה, שרשרת זהב מצווארה וצמידים שהיו על ידיה (להלן: "**התכשיטים**").

בשלב זה, קרא הנאשם לאוחיון וזה נכנס לדירה סמוך לשעה 03:50 וישב ליד המתלוננת כשבידו מברג, בעוד הנאשם החל לחפש רכוש נוסף בדירה. במהלך החיפוש אחר רכוש הפך הנאשם את הדירה ויצר בה כאוס מוחלט בכך שפתח ארונות ומגירות, השליך את תכולתם לרצפה ופירק את כיסוי המזגן. מעת לעת התקרב הנאשם למתלוננת, הכה בפניה שוב ושוב וכן היכה אותה ברגלה וגרם לה לחבלות, תוך שדרש ממנה לגלות לו היכן מוסתר רכושה. כל אותה העת ישב אוחיון בצמוד למתלוננת כשהוא אוזז בידו מברג. בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת בכך שהורה לאוחיון להרוג את המתלוננת באמצעות המברג שאחז, אוחיון דרש מהמתלוננת לתת את הזהב שברשותה כדי שלא תיפגע.

במהלך הדברים, איימו הנאשם ואוחיון להרוג את המתלוננת אם לא תענה לדרישתם וכן איימו להצית אותה באמצעות בנזין ואף שפכו מים על הרצפה בניסיון להציג מצג שווה כאילו שפכו בנזין ובכוונתם לשרוף את הדירה על תכולתה כשהמתלוננת בפנים. בין לבין, חסם הנאשם את פיה של המתלוננת באמצעות יריעת בד עד שחשה כי היא נחנקת והסירה את הבד מפניה.

בשל מעשי הנאשמים, אמרה המתלוננת לנאשמים כי יש כסף בארנקה והצביעה על מיקום הארנקה בדירה. הנאשמים לקחו סך של 1,500 ₪ מהארנקה, טלפון סלולארי מסוג סמסונג שמצאו בדירה ורכוש נוסף השייך למתלוננת (להלן: "**הרכוש**").

סמוך לשעה 05:00 לקחו הנאשמים את מפתחות הדירה ויצאו מהדירה כשברשותם התכשיטים והרכוש, תוך שהותירו את המתלוננת שרועה על הרצפה פצועה ומדממת. הנאשמים נעלו את המתלוננת בדירה ואיימו עליה כי אם תצעק יחזרו ויהרגו אותה.

כתוצאה מהמעשים נחבלה המתלוננת בפניה ובידיה ונזקקה לטיפול רפואי בבית החולים.

2. שותפו של הנאשם, אוחיון, הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב אישום מתוקן שהוגש בעניינו ונגזרו עליו 6 שנות מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ראיות לעונש-

3. מטעם המאשימה הוגשו גיליון הרשעות קודמות (ת/137), פלט מעצרים (ת/138), גזר דין המכיל מאסר מותנה מת"פ (שלום רמלה) 4238/06 (ת/139), החלטת וועדת שחרורים בעניינו של הנאשם (ת/140) ופסקי דין בעניינו של הנאשם (ת/141). כן נשמעה בתה של המתלוננת, הגב' צהלה יונה.

הגב' יונה, אשר העידה אף במהלך שמיעת ראיות התביעה, בקשה לגזור ענישה מחמירה על הנאשם נוכח אכזריות התנהגותו כלפי המתלוננת. העדה תארה כי אף שמצב אימה השתפר במעט בזמן שחלף מאז האירוע, הרי שלאחר אירועי ה-7 לאוקטובר חלה נסיגה במצבה, היא סובלת מסיטום ואיננה ישנה. העדה שבה והדגישה כי לפני השוד הייתה המתלוננת אישה שמחה ופורחת ולאחריו לא שבו חייה להיות כשהיו.

4. מטעם ההגנה הוגש מסמך המתייחס למצבו הרפואי של הנאשם (נ/8) וכן נשמעה בתו של הנאשם הגב' לי ויצמן.

הגב' ויצמן מסרה כי היא מאמינה בחפותו של הנאשם ובקשה כי ביהמ"ש ינהג בו במידת הרחמים. עוד מסרה העדה, כי מאז מעצרו של הנאשם, מתמודדת משפחת הנאשם עם מצב לא פשוט מבחינה כלכלית ומבחינת תחושת הביטחון האישי בבית.

תמצית טיעוני הצדדים-

5. ב"כ המאשימה, עו"ד רועי לוס, טען כי הנאשם היה שותף לשוד מזוין מתוכנן ומתוחכם, שבוצע בחבורה, תוך שימוש בנשק קר, כנגד קשישה בת 75. הנאשמים בחנו את הזירה, הצטיידו מבעוד מועד בחבל לצורך השתלשלות מגג הבניין לדירת המתלוננת, באולר, במברג, בכפפות ובבגדי הסוואה. עוד נטען, כי מרגע כניסת הנאשם לדירת המתלוננת החל סיוט מתמשך של כשעתיים, במהלכו היכה הנאשם את המתלוננת, הצמיד סכין לצווארה, נאבק בה עד שנפצעה, תלש תכשיטים מגופה ואף חסם את פיה עד שהצליחה להסיר את החסימה. פרט לאלימות הפיזית, איים הנאשם להרוג את המתלוננת ובהמשך אף יצר בפניה מצג שווא בדבר כוונת הנאשמים להצית את הדירה ככל שלא תענה לדרישתם. צוין, כי נסיבה נוספת לחומרה כרוכה בעובדה שהנאשמים הותירו את המתלוננת החבולה שרועה על הרצפה ונעולה בדירה, לאחר שניטלו ממנה מפתחות הדירה, רכוש ומכשיר טלפון נייד. מבחינת הנזק שנגרם כתוצאה מן העבירות, הפנה עו"ד לוס לדברי בתה של המתלוננת.

לשיטת המאשימה, מעשיו של הנאשם חמורים במידה ניכרת מאלו של שותפו לעבירה ומשכך יש לקבוע לגביו מתחם עונש הולם חמור מזה שנקבע לגבי אוחיון. נטען בהקשר זה, כי מן הראיות עולה שהנאשם הוא הרוח החיה והעבריון הדומיננטי בפרשה, הוא שהכיר את המתלוננת ומשפחתה ובחר בה כקורבן העבירה, הוא שרכש את החבל ששימש לביצוע ההתפרצות לדירת המתלוננת, הוא שהביא את הרכב ששימש להגעה לזירה ולמילוט ממנה, הוא שהשתלשל מגג הבניין ופרץ פיזית לדירה והוא היחיד שנקט באלימות פיזית כנגד המתלוננת הן מיד לאחר הפריצה לדירה והן בזמן בו שהו שני הנאשמים בדירה. הפרקליט הפנה לפסיקה לעניין העונש וגרס כי מתחם העונש ההולם נע בין 10-16 שנים, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

באשר לגזירת הדין בתוך המתחם, מבוקש לגזור את דינו של הנאשם ברף העליון של המתחם וזאת נוכח הטעמים הבאים: עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל בחובו שתי עבירות שוד, עבירה של ניסיון רצח ועבירות נוספות; העובדה שעונש מאסר מותנה והיות הנאשם אסיר ברישיון לא הרתיעו את הנאשם מלשוב לסורו; דפוסיו העברייניים של הנאשם, הזמן הקצר יחסית שחלף מאז שחרורו מהכלא ועד לביצוע העבירות והעובדה שקיבל בעבר הזדמנויות חריגות מבתי המשפט ומוועדת השחרורים ולא השכיל לנצלן על מנת לעלות על דרך הישר; אופן ניהול המשפט ע"י הנאשם, לרבות הבאת בתו הקטינה לעדות, על גרסה שלא בא זכרה קודם לכן.

המאשימה עותרת להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם בתיק זה.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד אבי כהן, הפנה לכך שביהמ"ש קבע מתחם עונש הולם שנע בין 5.5-9 שנות מאסר בעניינו של אוחיון ולכך שהמאשימה לא ערערה על גזר הדין האמור. לשיטת ההגנה, יש לגזור על הנאשם עונש שאינו עולה בהרבה על עונשו של שותפו, שכן השניים הורשעו באותן עבירות. הסנגור ביקש לזקוף לזכות הנאשם את מצבו הרפואי, את

העובדה שוויתר במהלך ניהול ההוכחות על שמיעת עדות המתלוננת ואת השפעת המעצר והמאסר על משפחת הנאשם ועל מצבה הכלכלי. הסנגור הגיש פסיקה מטעמו ועתר להשית על הנאשם עונש שלא יעלה על 7 שנות מאסר. ב"כ הנאשם לא חלק על כך שעונש המאסר המותנה מת"פ (שלום רמלה) 4238/06 בר הפעלה במקרה דנן, אולם ביקש להפעיל את חלקו בחופף וחלקו במצטבר.

7. בדברו האחרון אמר הנאשם שהוא חף מפשע ושהמשטרה תפרה לו תיק בשל עברו הפלילי. הנאשם ביקש להתחשב בו ובארבע בנותיו.

דין והכרעה-

8. בהתאם לסעיף 40ב לחוק, העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם שומה על ביהמ"ש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40ט לחוק.

9. הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע הנאשם הם ההגנה על שלמות הגוף, ההגנה על שלוות הנפש וכבוד האדם, ההגנה על הקניין והשמירה על הביטחון האישי.

בע"פ 280/23 מ"י נ'18.5.23 (**Abker**) (להלן: פס"ד Abkert), קבע ביהמ"ש העליון בהקשר זה את הדברים הבאים:

"בית משפט זה שב ועמד על חומרתן הרבה של עבירות השוד. אלה, פוגעות במידה קשה בתחושת הביטחון הציבורית והסדר הציבורי (ע"פ 1074/22 מוחסן נ' מדינת ישראל, פסקה 16 לפסק דינה של חברתי השופטת ג' כנפי-שטייניץ [פורסם בנבו] (20.7.2022)), כמו גם בכבודם וקניינם, ולעיתים גם בגופם, של אנשים תמימים אשר נקרו מבלי משים בדרכו של השודד (ע"פ 475/20 סורני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 [פורסם בנבו] (13.7.2022)). פגיעות אלה אף מותירות, לא אחת, תחושות של טראומה וחרדה בנפגעי העבירה אשר מלוות אותם זמן ממושך (ע"פ 1167/21 חוג'ראת נ' מדינת ישראל, פסקה 11 [פורסם בנבו] (31.5.2021)).

חומרה יתרה טמונה בביצוע עבירות שוד כלפי אוכלוסיית המבוגרים והקשישים. שכן, הפגיעה דווקא באוכלוסייה זו נעוצה בתפיסה כי הנמנים עליה יהיו "טרף קל", ומשכך היא משקפת אנטי-חברתיות עמוקה ומגלמת אכזריות ואדישות לחומרת הפגיעה בנפגע העבירה (ע"פ 4777/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 [פורסם בנבו] (10.1.2018) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 1660/19 Kvartskhava נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות שם [פורסם בנבו] (23.10.2019) (להלן: עניין Kvartskhava)) (פסקה 7, הדגשות שלי - ה.ר.ש).

10. בחינה של נסיבות ביצוע העבירות מצביעה על פגיעה משמעותית וקשה בערכים המוגנים.

הנאשם, אשר הכיר את המתלוננת ואת בני משפחתה, בחר לפרוץ לדירתה באישון לילה, לאחר בחינה של הזירה ותכנון

מוקדם קפדני, שכלל הצטיידות מבעוד מועד בחבל באמצעותו ניתן יהיה להשתלשל מגג הבניין לדירה, ברתמת גוף, בסכין מסוג אולר ובמברג. מחשבה הושקעה באיתור החלון היחיד שלא היה מסורג בדירה ובנקיטת אמצעים למניעת גילויים ותפיסתם של הנאשמים, תוך שהנאשמים הצטיידו בטלפונים סלולריים ללא בעלות שלא ניתן לזהות את בעליהם, בכפפות ובכיסוי פנים. בהקשר זה אוסיף, כי אף שקשירת הקשר הייתה לביצוע התפרצות לדירה, ולא לביצוע שוד, הרי ששעת הביצוע שנבחרה (3:00 לפנות בוקר), לצד ההצטיידות בסכין, במברג ובכיסוי פנים, מצביעים על כך שהנאשמים לקחו בחשבון אפשרות שיהיה אדם בדירה ונערכו לקראתה.

ראשיתו של האירוע בכניסת הנאשם לדירה **לבדו** דרך חלון. הנאשם הבחין במתלוננת, שהחלה לצעוק, התקרב אליה, הורה לה להפסיק לצעוק, ואז תקף אותה בכך שסטר על פניה, הצמיד סכין אולר לצווארה, קילל אותה במילה "זונה" ודרש ממנה לתת לו את הזהב והכסף שברשותה. חרף גילה ופער הכוחות בין השניים, נאבקה המתלוננת בנאשם עד שהסכין בה אחז נשברה ונפלה לארץ, המתלוננת נפצעה בשפתייה ובכף ידה ודיממה. הנאשם לא נרתע מפגיעת המתלוננת המבוגרת, אלא המשיך במעשיו והסיר בכוח את התכשיטים שהיו על גופה.

כ-50 דקות לאחר שנכנס לדירה לבדו, הזמין הנאשם את אוחיון להיכנס לדירה. הנאשם החל לחפש רכוש נוסף בדירה בעת שאוחיון ישב ליד המתלוננת כשמברג בידו. במהלך חיפושיו אחר רכוש, הפך הנאשם את הדירה ויצר בה כאוס מוחלט בכך שפתח ארונות ומגירות, השליך את תכולתם לרצפה ופירק את כיסוי המזגן. מעת לעת התקרב הנאשם למתלוננת, הכה בפניה שוב ושוב וכן היכה אותה ברגלה וגרם לה לחבלות, תוך שדרש ממנה לגלות לו היכן מוסתר רכושה. בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת בכך שהורה לאוחיון להרוג את המתלוננת באמצעות המברג שאחז בידו.

הנאשמים לא הסתפקו באיום על המתלוננת הקשישה באמצעות המברג, אלא איימו עליה באכזריות יתרה להצית אותה בתוך הדירה, תוך שניסו להציג מצג שווה כאילו שפכו בנזין במקום. עוד במהלך השוד, חסם הנאשם את פיה של המתלוננת באמצעות יריעת בד עד שהיא חשה שהיא נחנקת והסירה את הבד מפניה.

נקיטה באלימות חוזרת כלפי אישה בגילה של המתלוננת, לרבות הצמדת סכין לצווארה, חסימת פיה ואיום עליה באמצעות מברג, הנם מעשים בעלי פוטנציאל נזק ניכר לבריאותה של המתלוננת והיו עלולים, בהינתן תגובות כאלו או אחרות מצד המתלוננת, להוביל לתוצאות הרוג אסון.

נקל לשער את האימה, הפחד, ההשפלה ותחושת חוסר האונים שאחזו במתלוננת הקשישה במהלך האירוע האכזרי מושא כתב האישום. המתלוננת אשר עשתה מאמץ להיאבק בנאשם, הייתה נתונה כשעתיים לתקיפה פיזית מצד הנאשם, ולאיומים מסוגים שונים על חייה, לרבות באמצעות נשק קר מסוג סכין ומברג, מצד שני גברים צעירים ממנה וחזקים ממנה. משך הזמן בו שהו הנאשמים בדירת המתלוננת והפעילו כלפיה איומים ואלימות, שהנו חריג, מהווה נסיבה לחומרה במקרה דנן.

נסיבה נוספת לחומרה כרוכה בעובדה שאף לאחר שהשלימו את זממם, שעתיים אחרי שהנאשם נכנס לראשונה לדירה, לא גילו הנאשמים חמלה אנושית כלפי המתלוננת, אלא הותירו אותה, חרף גילה, שרועה על הרצפה פצועה ומדממת, תוך שלקחו את מפתחות הדירה ונעלו את המתלוננת בתוכה, באופן המקשה על הזעקת עזרה, לא לפני ששבו ואיימו על המתלוננת לבל תצעק לעזרה אחרת יחזרו לדירה ויהרגו אותה.

הנאשם היה הרוח החיה ומוביל האירוע, שכן הוא שהיה בעל היכרות מוקדמת עם המתלוננת, הוא שקנה ימים ספורים לפני השוד את החבל שיאפשר השתלשלות לדירה, הוא שהביא את הרכב ששימש לצורך הגעה לזירה והימלטות ממנה,

הוא שהשתלשל פיזית לדירה ופרץ אליה בכוח, הוא שנקט באלימות המתמשכת כלפי המתלוננת והוא שהוביל את האיומים כלפיה. לא למותר להוסיף, כי היה זה הנאשם אשר נוסף לאלימות כלפי המתלוננת, הפך את הדירה, השליך את תכולתה לרצפה והותיר את ביתה-מבצרה של המתלוננת במצב חסר סדר לחלוטין. בהתנהלותו גילה הנאשם אכזריות ואדישות מוחלטת למצבה של המתלוננת והיא משקפת אנטי חברתיות עמוקה וכיעור מוסרי רב.

מעשי הנאשם הביאו לנזק ממשי וקשה למתלוננת ולבני משפחתה. במהלך האירוע נגרמו למתלוננת חבלות בידה ובפניה והיא נזקקה לטיפול רפואי. כן נגנבו ממנה תכשיטים, 1500 ₪ וטלפון סלולרי. מעבר לנזק הממוני שנגרם למתלוננת (רק חלק מן הרכוש נתפש ויוחזר לה בתום ההליך) ולחבלות שנגרמו בפניה ובידה, איכות החיים של המתלוננת לא שבה להיות כשהייתה לאחר השוד. בעקבות האירוע הטרואומטי אורחות חייה של המתלוננת השתנו והתהפכו, לאחר שנוכחה לדעת כי ביתה כבר אינו מבצרה. כעולה מעדות בתה של המתלוננת, המתלוננת עזבה את הבית לחודשים מספר ואף כיום היא מסרבת לשהות באזור ממנו פרצו לדירה, מגיפה תריסים, מתקשה לישון בלילה ומגלה חרדה וחוסר אמון בבני אדם. בני המשפחה שינו מהרגליהם והם נדרשים למאמץ מיוחד ולליווי צמוד של המתלוננת על מנת לסייע לה נוכח מצבה הנפשי.

בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתקיימות כל הנסיבות המחמירות המנויות בסעיף 402(ב), בשים לב לכך שהשוד בוצע בחבורה, כשהנאשמים מצוידים בסכין ובמברג, תוך שהנאשם נהג במתלוננת באלימות והסב לה חבלות. בהמשך לזאת, יש לקבוע כי המעשים נמצאים ברף הגבוה של עבירת השוד, והם מחייבים ענישה מחמירה, תוך מתן דגש למדיניות הענישה הראויה.

עוד אבהיר, כי אף שהנאשם ושותפו אוחיון הורשעו באותן עבירות מבחינת סעיפי החיקוק, הרי שמעשיו של הנאשם וחלקו היחסי בביצוע העבירות חמורים באופן מהותי מאלו של אוחיון, כמבואר מעלה. מעבר לחלקו הדומיננטי של הנאשם בתכנון וברכישת החבל ששימש לביצוע השוד, יודגש בהקשר זה, כי בחלקו הראשון של האירוע, במשך כ-50 דקות, שהה הנאשם לבדו בדירה, היכה את המתלוננת, סטר לה, הצמיד סכין לצווארה, איים עליה ותלש תכשיטים מגופה, כאשר אוחיון כלל לא נכח במקום וממילא לא היה שותף למעשים. אף לאחר שהנאשם הזמין את אוחיון להיכנס לדירה, נמנע אוחיון מנקיטה באלימות פיזית כלפי המתלוננת, בעוד שהנאשם שב והיכה את המתלוננת וכן חסם את פיה באמצעות פיסת בד. בהמשך לזאת, אין בידי לקבל את טענת ההגנה, לפיה יש לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם לזה לזה שנקבע בעניינו של אוחיון. שומה על מתחם העונש ההולם שייקבע בעניינו של הנאשם לשקף הן את מעשי העבירה הנוספים אותם ביצע הנאשם לבדו מבלי שאוחיון היה שותף להם, הן את חלקו הדומיננטי בביצוע העבירות והן את דרגת הכיעור המוסרית שמצאה ביטוי באלימות הפיזית המתמשכת שהפנה הנאשם כלפי המתלוננת, בניגוד לשותפו.

11. העבירה המרכזית בה הורשע הנאשם, עבירה של שוד מזויין בחבורה, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, היא עבירה שהעונש הקבוע בצידה הנו 20 שנות מאסר. בחינה של רמת הענישה הרווחת בעבירות הדומות לעבירות בהן הורשע הנאשם מצביעה על הטלת עונשי מאסר בפועל לתקופות מהותיות. נקבע כי על העונשים שגוזר ביהמ"ש לשקף את סלידתה של החברה מן המעשים ולהרתיע עבריינים פוטנציאליים.

לשם המחשה ניתן להפנות לדוגמאות הבאות מן הפסיקה:

בע"פ 280/23 מ"י נ'18.5.23 (**Abker**), נדון עניינו של נאשם שהורשע עפ"י הודאתו בביצוע עבירה של שוד

בנסיבות מחמירות ונגזרו עליו בביהמ"ש קמא 30 חודשי מאסר בפועל. דובר בכך שאותו נאשם הגיע בצהרי יום בסמוך לשירותים בתחנה המרכזית החדשה בתל אביב-יפו, הגיח מאחורי המתלוננת, ילידת 1948, והכה אותה בראשה. כתוצאה מכך, המתלוננת נפלה על רצפת התחנה. בעודה שרועה על הרצפה הנאשם משך בחוזקה את התיק שלה במטרה לגנוב אותו, אך המתלוננת אחזה בתיק בניסיון למנוע ממנו לעשות כן. נוכח התנגדות המתלוננת, וחרף צעקותיה, הנאשם המשיך לתקוף אותה בכך שבעט בה בגב, בחזה, בידיים ובראש, ואמר לה, בכוונה להפחידה, כי אם לא תעזוב את התיק הוא יהרוג אותה. לבסוף, הנאשם הצליח ליטול את התיק כשבו, בין היתר, טלפון נייד וכסף מזומן בסך 900 דולר ו-110 ש"ח, ונמלט מהמקום בריצה. כתוצאה ממעשי הנאשם, למתלוננת נגרמו חבלות של ממש ובכללן פגיעה בראש, בחזה, בידיים ובשפתיים, והיא פונתה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים.

ביהמ"ש העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והחמיר את עונשו של הנאשם ל - 48 חודשי מאסר בפועל, בהדגישו את תפקיד ביהמ"ש בהגנה על מבוגרים וקשישים מפני עבירות שוד.

יוער, כי רמת האלימות הפיזית במקרה זה מעט חמורה יותר מזו שהופעלה כלפי המתלוננת במקרה שבפניי, ברם מנגד בעניינו של הנאשם דנן קיימות נסיבות לחומרה יחסית לאירוע מושא פס"ד שבנדון, לרבות התכנון המוקדם להתפרץ לדירת מגורים בשעת לילה מאוחרת, הביצוע בצוותא, משך הזמן הממושך של הפגיעה בקשישה והשימוש בנשק קר מסוג אולר ומברג.

בע"פ 2471/21 מ"י נ' אבו ערישה ואח' (16.1.22), נדון עניינם של נאשמים שהורשעו על סמך הודאתם בשוד בנסיבות מחמירות ובתקיפת זקן בצוותא, בנסיבות בעלות קווי דמיון לענייננו. דובר בנאשמים שהחליטו להיכנס לדירתו של מתלונן קשיש בבניין ולשדוד את רכושו. עת שהה המתלונן בגפו בדירה, הגיעו אליה הנאשמים כשהם רעולי פנים, עוטים כפפות, ברשותם סולם, ואחד מהם מחזיק בסכין. הנאשמים נקשו על דלת הדירה, וכשהמתלונן פתח אותה דחפו אותו וקרבו סכין לצווארו. בעודם בדירה, איימו הנאשמים על המתלונן, דרשו ממנו לשמור על שקט והורו לו למסור להם את כספו. הנאשמים ערכו חיפוש בדירה והיכו את המתלונן בפניו שלוש פעמים. בהמשך, סתמו את פיו של המתלונן, כפתו את ידיו באמצעות סרט דביק, ואיימו עליו כי ימות באם יזוז. משאמר המתלונן כי אינו זוכר את הקוד לפתיחת הכספת שלו הם תקפו אותו באמצעות מכות וסטירות. הנאשמים נטלו מהדירה כספת, תכשיט מזהב ומשקפיים ונמלטו. ביהמ"ש קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 40 ל-50 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשמים 45 חודשי מאסר בפועל. בקבלו את ערעור המדינה על קולת העונש, ציין ביהמ"ש העליון כי באותו עניין מתקיימות כל הנסיבות המחמירות המנויות בסעיף 402(ב), בהינתן שהשוד בוצע בידי הנאשמים בחבורה, כשהם מצוידים בסכין, ותוך שנהגו במתלונן באלימות ופצעו אותו. נקבע כי "מקרים כגון דא, הנמצאים ברף הגבוה של עבירת השוד, מחייבים אותנו בהחמרת הענישה במקרים המתאימים, על בית המשפט לתת משקל מוגבר למדיניות הענישה הראויה, ולא להסתפק אך בבחינת מדיניות הענישה הנוהגת" (פסקה 11 לפס"ד). **מבלי למצות את הדין, הוחמר עונשם של הנאשמים ל - 63 חודשי מאסר בפועל.**

בע"פ 1985/20 קוגן נ' מדינת ישראל (22.4.21), נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות ותקיפת קשיש. הנאשם ואחר נכנסו לביתו של קשיש ששהה בגפו בביתו, תקפו את הקשיש בפניו ובגופו ונטלו סך של 100,000 ₪. הקשיש נחבל ופונה לקבלת טיפול רפואי. בית המשפט קמא קבע **מתחם עונש הנע בין 5 ל-8 שנות מאסר בפועל** וגזר על הנאשם, נטול הרשעות קודמות, שאינו בקו הבריאות, עונש של **5.5 שנות מאסר בפועל**.

בע"פ 5642/20 סובח נ' **מדינת ישראל** (6.1.21), נדחה ערעורו של נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות. הנאשם ואחר נכנסו לביתה של קשישה בעודה ישנה במיטתה ומשכו בחוזקה את צמידי הזהב שענדה. כאשר הקשישה התעוררה, הם ניסו לחנוק אותה באמצעות השמיכה, ובעקבות צעקותיה חדלו מכך, ונמלטו מהמקום עם תכשיטיה. לקשישה נגרמו המטומות על ידיה. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל**. הנאשם בשנות העשרים לחייו, לחובתו עבר פלילי, נדון לעונש של **5.5 שנות מאסר בפועל**.

בע"פ 7275/20 אל **טלאקה נ' מ"י** (2.2.22) - נדון ערעורו של נאשם, נטול עבר פלילי, אשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) ונגזרו עליו 5 שנות מאסר. באותו עניין הנאשם הגיע עם אחר לדירת זוג קשישים, כשהם מצוידים בכובעי גרב ובכפפות וברשות האחר סכין. השניים נקשו בדלת הדירה ומשפתחה המתלוננת את הדלת, האחר צעק למתלוננת "לא לצעוק", זינק לעברה, אחז בבגדיה באזור הצוואר והכתפיים והפילה לרצפה. בכדי למנוע ממנה לקום על רגליה, האחר נעמד מעל המתלוננת כשהיא בין רגליו, התכופף לכיוונה כשבד אחת הוא תופס בכתפיה שלא תקום וביד שנייה הוא אחז בסכין. משקרבת המתלוננת למקום דחף אותו הנאשם, הפילו לרצפה ושם את רגליו על ישבנו של המתלונן בכדי למנוע ממנו לקום. הנאשם נטל תיק עם כסף ומכשיר טלפון נייד והשנים נמלטו. בשל האירועים חש המתלונן ברע והתעלף.

ביהמ"ש קמא קבע מתחם שנע בין 5-8 שנים וגזר על הנאשם, בגינו הוגש תסקיר חיובי, 5 שנות מאסר ו- 24000 ₪ פיצוי. ביהמ"ש העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

יוער, כי דרגת האלימות שהופעלה כלפי המתלוננים בתיק זה הייתה פחותה מזו שהופעלה נגד המתלוננת בענייננו. נוסף על כך, העבירה לא כללה התפרצות לתוך דירת המתלוננים.

בע"פ 1660/19 **Kvartskhava נ' מ"י** (23.10.19) נדון ערעורם שנאשמים שהורשעו, עפ"י הודאתם, בביצוע שוד מזוין בחבורה של קשיש כבן 85.

דובר בנאשמים שקשרו קשר לשדוד את המתלונן בביתו. לצורך ביצוע מזימתם, הם הצטיידו בין היתר בסכין, מסיכת פנים, סרט הדבקה וכפפות לטקס, והמתניו בגינה הציבורית עד שהמתלונן ישוב לביתו. מששב המתלונן לביתו בשעת לילה מאוחרת, עקבו אחריו הנאשמים ובעת שפתח את דלת ביתו הסתערו עליו כשאחד מהם מצויד בסכין, הדפוהו לתוך ביתו ונעלו את הדלת. הנאשמים הפילו את המתלונן לרצפה, הדביקו סרט ההדבקה על פיו ועיניו, הצמידו סכין לאוזנו של המתלונן ואיימו עליו שיהרגו אותו. בהמשך לכך, ליפף המערער 2 את סרט ההדבקה מספר פעמים סביב עיניו של המתלונן. בהמשך, ערכו הנאשמים חיפוש בכל חדרי הבית תוך שזרעו בהם הרס, נטלו כסף מזומן וכל רכוש בעל שווי כספי, אחד הנאשמים נותר בזמן החיפוש ליד המתלונן. אחד הנאשמים אף הסיר מן המתלונן שעון, טבעת זהב ושרשרת זהב אותם ענד. במהלך השוד, הונח מעיל פניו של המתלונן, ואחד הנאשמים אמר לחברו "הוא זיהה אותי, בוא נהרוג אותו, נחתוך לו את הגרון". שותף אחר השיב שעדיף לחנוק את המתלונן ובהמשך לכך, בעטו בראשו של המתלונן וכרכו בחוזקה חגורה סביב צווארו, כל זאת כשהמתלונן מנסה להתנגד למעשי הנאשמים. הנאשמים חדלו ממעשיהם רק עם כניסת כוחות משטרה שהגיעו למקום (לאחר שהוזעקו על ידי בני משפחת המתלונן שצפו באירוע במצלמות האבטחה). כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרמו למתלונן חבלות שבגינן נזקק לטיפול רפואי.

ביהמ"ש קמא בגזר הדין כי האירוע עלול היה להסתיים בתוצאה קטלנית אלמלא בני משפחתו של המתלונן צפו

במתרחש באמצעות מצלמות האבטחה, קבע מתחם עונש הולם שנע בין 10-6 שנות מאסר וגזר על הנאשמים 7 שנות מאסר בפועל לצד פיצוי של 15000 ₪. ביהמ"ש העליון דחה ערעור הנאשמים על חומרת העונש וקבע שבנסיבות העניין המתחם שנקבע היה מקל ועשה חסד עם הנאשמים.

יובהר, כי בעניין האמור קיימים היבטים חמורים יותר מאלו המצויים במקרה דנן, שכן במסגרתו קשירת הקשר הייתה לביצוע שוד של קשיש, להבדיל מהתפרצות, מה גם שרמת האכזריות והפגיעה הפיזית, שכללה חניקה תוך כריכת חגורה על הצוואר, היו גבוהות מאלו שננקטו כלפי המתלוננת. לצד זאת, קיימים היבטים דומים לא מבוטלים ולפיכך ניתן להקיש מפס"ד שבנדון, בשינויים המחויבים.

בע"פ 4777/17 פלוני נ' מ"י (10.1.18) נדון ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות ונגזרו עליו 40 חודשי מאסר בפועל. אותו נאשם תכנן עם אדם נוסף לבצע עבירת שוד. השניים התקדמו לכיוון המתלונן, קשיש כבן 83, אשר יצא מחנותו ועשה את דרכו לעבר סניף בנק סמוך במטרה להפקיד את הפדיון השבועי של החנות. השניים החלו לתקוף את המתלונן בצוואת בכך שהכו אותו בגבו, הפילו אותו ארצה, ובעודו שרוע על הרצפה נטלו מכיסו סך של כ-2,000 ש"ח במזומן. לאחר מכן, המשיכו השניים להכותו בכל חלקי גופו, וחיפשו בכיסו מכנסיו כסף מזומן נוסף. כתוצאה ממעשיהם של השניים, נגרמו למתלונן שטפי דם ושפשופים בכתפו ובברכו, והוא סבל מכאבים, רגישות והגבלה בתנועה.

ביהמ"ש קמא קבע מתחם עונש הולם שנע בין 60-36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם, בעל רקע נפשי ומצב סוציו אקונומי קשה, עונש של 40 חודשי מאסר. ביהמ"ש העליון אישר את המתחם שנקבע ודחה את הערעור על חומרת גזר הדין.

מקרה זה קל בנסיבותיו מן המקרה שבפניי שכן אין מדובר באירוע שכלל התפרצות לדירת מגורים ולא נעשה שימוש בנשק קר.

בע"פ 8515/17 פלוני נ' מדינת ישראל (24.10.18), נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשר לפשע, ותקיפת זקן. הנאשם ואחר קשרו קשר לשדוד קשישה המתגוררת בגפה, הם דפקו בדלת וביקשו מים. המתלוננת פתחה את הדלת, האחר דחף אותה לרצפה, החזיק בה בכוח והניח מגבת על פניה. האחר המשיך לרתק את הקשישה לרצפה במשך 20 דקות ובזמן זה הנאשם חיטט בדירה עד שמצא כסף שאותו גנב. השניים נמלטו. בית המשפט קבע **מתחם עונש הנע בין 5 ל-8 שנות מאסר בפועל**. הנאשם צעיר, בעל עבר פלילי נדון לעונש של **7 שנות מאסר בפועל** (בנוסף הופעלו במצטבר עונשי מאסר מותנה כך שירצה 8 שנים ו-3 חודשים).

בע"פ 8614/17 פלוני נ' מדינת ישראל (3.3.19), דחה בית המשפט העליון ערעור נאשם. הנאשם, **קטין**, הורשע בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, קשירת קשר ותקיפת זקן וכן צרף 3 תיקים נוספים בעבירות של תקיפה ואיומים. הנאשם ואחר קשרו קשר לשדוד קשישה המתגוררת בגפה. כאשר הגיעו לביתה, ביקשו ממנה מים וכאשר פנתה הקשישה להביא להם מים, הנאשם הפילה ארצה, סתם את פיה באמצעות מגבת, ריתק את הקשישה לרצפה למשך 20 דקות בעוד האחר חיפש בדירה כסף ורכוש. הנאשם והאחר נטלו סך של 7,000 ₪, השאירו את הקשישה שרועה על הרצפה ונמלטו מהמקום. על הנאשם, בעל רקע מורכב ועבר פלילי, נגזרו בגין עבירת השוד 6 שנות מאסר בפועל ובגין

העבירות שצרף 6 חודשי מאסר נוספים. כן הופעל עונש מאסר מותנה חלקו בחופף ועונשו עמד על 6 שנים ו-10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון נתן דעתו לחומרת עבירת שוד הקשישים, לפוטנציאל הנזק הרב ולצורך בענישה ממשית ודחה את הערעור חרף גילו ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

בע"פ 6185/11 **אבו גרייבה ואח' נ' מ"י** (19.12.13), שהוגש מטעם המאשימה, נדון ערעורם של שלושה נאשמים שהורשעו בתום משפט הוכחות, בהתפרצות לדירה, בשוד בנסיבות מחמירות בצוותא, בכליאת שווא, בהחזקת נשק ובהחזקת סכין. דובר בנאשמים שקשרו קשר לשדוד רופא בביתו, כשהם מצוידים באקדח, בסכין, באזיקונים ובסרט דביק. השלושה נכנסו בערמה לבית הרופא ובהמשך היכו אותו בראשו בכת האקדח, כבלו אותו, חסמו את פיו ואיימו עליו ועל רעייתו בסכין ובאקדח, שיובילו אותם לכסף ולכספת שבבית. הנאשמים שדדו 30000 ₪ במזומן, 3500 דולר ותכשיטים והותירו את הרופא ורעייתו כבולים ונעולים במרתף הבית. ביהמ"ש קמא גזר על הנאשמים 10 שנות מאסר. ביהמ"ש העליון סבר שלא ניתן משקל בגזר הדין לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים (אחד היה מבוגר עם עבר רחוק לא ממן העניין חולה בסוכרת ובמחלת לב, השני צעיר ללא עבר פלילי חולה לב מרקע סוציו אקונומי קשה, השלישי חולה לב לאחר צנתור עם עבר קל), קיבל את הערעור והעמיד את עונשם של הנאשמים על 8.5 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 8788/08 **מוסטפא זיאד נ' מ"י** (7.4.11), שהוגש מטעם המאשימה, נדון ערעורו של נאשם, שהורשע יחד עם אחר, בתום שמיעת ראיות, בעבירות של שהיה בלתי חוקית, קשר לפשע ושוד בחבורה. דובר בשני נאשמים תושבי השטחים שפרצו לדירה ברחובות דרך אחד החלונות, העירו את הדיירת בת השמונים שהתגוררה בדירה בגפה, כבלו אותה, קשרו סמרטוט סביב עיניה, התמידו סכין לצווארה ומשהחלה לצעוק היכו אותה וגרמו לשבר באפה ולדימומים בפניה. בנוסף, הם דחפו סמרטוט לפיה. השניים נטלו מן הדירה חפצים שונים ו-500 ₪ במזומן. ביהמ"ש קמא גזר על הנאשמים 9 שנות מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע כי במקרים מעין אלו, המאופיינים במרכיב של אכזריות כלפי אנשים חלשים וחסרי ישע, יש ליתן משקל יתר לעקרונות הגמול וההרתעה על פני שיקולי הענישה האחרים.

אבהיר, כי עיינתי בפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם ברם לא מצאתי לגזור ממנה גזירה שווה.

בע"פ 2684/22 **אילן עמרם נ' מ"י** (16.1.23), נדונו ערעורים מטעם המדינה והנאשם בנוגע לגזר דין שהושת על נאשם שהורשע בשוד בנסיבות מחמירות של אישה בת 62, חסרת ישע עם מוגבלות שכלית ונפשית. נסיבות השוד אינן מפורטות בגזר הדין ומדובר בנאשם אשר הודה בעבירות המיוחסות לו במסגרת הסדר טיעון. על הנאשם, בעל רקע פסיכיאטרי ועבר פלילי מכביד, נגזרו 70 חודשי מאסר (העונש כלל הפעלה של מאסר מותנה בן 9 חודשים, חלקו בחופף). ביהמ"ש העליון ציין שיש ממש בערעור המדינה על קולת העונש וכי הייתה התלבטות אם להיעתר לו, אולם בסופו של דבר נדחו שני הערעורים נוכח נקודת המוצא, לפיה אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש.

בהיעדר פרוט המעשים בהם נקט הנאשם בעניין האמור ובהתחשב בכך שדובר, בניגוד לענייננו, בנאשם שלקח אחריות על מעשיו והודה במיוחס לו ללא צורך בשמיעת ראיות, קיים קושי להקיש מפס"ד שבנדון למקרה שבפניי.

בע"פ 3678/14 **סלמאן גית נ' מ"י** (21.7.15), נדון ערעורו של נאשם שהורשע בשוד בצוותא של מתלוננת מבוגרת. הנאשם ושותפו נכנסו בערמה לדירת המתלוננת, לאחר מכן שותפו של אותו מערער הפיל את המתלוננת לרצפה, חסם

את פיה בידו ואיים עליה לבל תצעק. בהמשך, השותף האחר קשר את ידי המתלוננת, כיסה את עיניה בצעיף ושאל היכן הכסף בבית. נגרמו למתלוננת כאבים. ביהמ"ש קמא גזר על הנאשם 33 חודשי מאסר וביהמ"ש העליון הקל בעונשו והעמידו על שנתיים מאסר בפועל. הודגש בפס"ד כי המערער לא נקט בעצמו כל אלימות כלפי המתלוננת, כי לא הוברר האם היה שותף לתכנון המוקדם של חברו וכי ניתן משקל לכך שבמהלך השוד, אותו מערער פנה לשותפו ואמר לו "למה אתה עושה לה ככה?". עוד אציין, כי המערער היה בעל עבר שאינו מכביד, שלא כלל עבירות אלימות ורכוש.

ברי כי עניינו של המערער באותו פס"ד אינו דומה לזה של הנאשם שבפניי, הן מבחינת נסיבות המעשה והן מבחינת נסיבותיו של העושה. מעשה השוד בכללותו קל בנסיבותיו מזה אותו ביצע הנאשם דנן, שכן בעניין גית לעיל, רמת האלימות ותוצאותיה היו נמוכות יותר, לא נעשה שימוש בנשק קר משני סוגים, לא היה ברור האם המערער היה שותף לתכנון המוקדם והוכח שהמערער ניסה להניא את שותפו מלנקוט באלימות כלפי המתלוננת. דובר במערער שנקבע פוזיטיבית כי חלקו היחסי בביצוע העבירה היה קטן בצורה משמעותית מזו של שותפו, בניגוד ברור לנאשם שבנדון. מבחינת הנסיבות האישיות, הרי שעברו הפלילי המינורי של אותו מערער מבדיל אותו לקולה בצורה מהותית מן הנאשם שבפניי.

10. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות הקשורות למעשי העבירה ולמידת אשמו של הנאשם, לרבות הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך המוגן ומדיניות הענישה הראויה אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין 7-11 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

11. אין שיקולים המצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה.

12. בתוך מתחם העונש ההולם על ביהמ"ש לגזור את עונשו של הנאשם בהתחשב בשיקולים שאינם קשורים לנסיבות ביצוע העבירות. במסגרת זו הבאתי בחשבון את השיקולים הבאים;

לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד ביותר הכולל בחובו 13 הרשעות קודמות, לרבות בעבירות של ניסיון לרצח, התפרצות לדירה, החזקת סכין, עבירות בנשק, ניסיון שוד מזוין בחבורה, שוד מזוין בחבורה, חבלה בכוונה מחמירה, קשר לפשע, פגיעה, תקיפת שוטר, עבירות סמים, סחיטה באיומים ועוד. הנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר ממושכים, הופעלו בעניינו עונשי מאסר מותנים ואף הופקעה לו תקופת רישיון שארכה ארבע וחצי שנים (ת/140), ברם לא היה בכל אלו כדי להרתיע את הנאשם מלשוב לסורו. העבירות בהן הורשע הנאשם בעבר והתנהלותו המתמשכת חרף ההליכים המשפטיים שננקטו בעניינו, מצביעות על כך שהנאשם הנו אדם אלים ומסוכן, אשר סיגל לעצמו אורח חיים עברייני לאורך שנים, ואשר אין עליו מוראו של הדין.

לא למותר להוסיף, כשיקול חומרה, כי אף שבמהלך ניהול ההוכחות, הציגו הנאשם ובנותיו את הנאשם כמי שאינו מסוגל לבצע עבירות מן הסוג המיוחס לו בהליך דנן, לרבות בשל פגיעה פיזית בעברו הרחוק המגבילה, לכאורה, את יכולתו לטפס ולהשתלשל מחלון, הרי שעיון במסמכים ת/139 מלמד שהנאשם הורשע בעבר, על בסיס הודאתו, בעבירות דומות ביותר לעבירות מושא תיק זה. כך, בתאריך 16.6.09, הורשע הנאשם בניסיון התפרצות, במסגרתו טיפס על סולם מאולתר לדירת מגורים וניסה להיכנס לדירת מגורים דרך מרפסת (ת"פ 4238/06 שלום רמלה). בתאריך 4.12.12, הורשע הנאשם בביצוע התפרצות לדירה במסגרתה הגיע לדירה בראשון לציון, טיפס על סולם עד לחלון חדר השינה, חתך את הרשת ונכנס לדירה דרך החלון. בעל הדירה הכה את הנאשם והנאשם הפילו ארצה ונמלט מהמקום.)

ת"פ 53436-06-11 שלום ראשון לציון). בת"פ (מחוזי ת"א) 40114/08 הורשע הנאשם בעבירות של קשר לפשע וניסיון שוד בנסיבות מחמירות, שעניינן ניסיון שוד של חנות תכשיטים בתל אביב, שביצע הנאשם עם אדם נוסף, כשהאדם הנוסף מצויד באקדח ואף עושה בו שימוש במהלך השוד.

לא זו אף זו, למרבה הצער, נכונות בתי המשפט וועדות השחרורים ללכת בעבר כברת דרך חריגה לקראת הנאשם, תוך מתן הדגש לנסיבותיו האישיות ולניסיונות לשקמו, לא עלו יפה אלא נוצלו ע"י הנאשם לביצוע עבירות חמורות חוזרות, אשר הובילו להפקעת תקופות רישיון וכן להפקעה של צו מבחן בתיק ניסיון השוד בנסיבות מחמירות (ראו לשם המחשה את החלטת וועדת השחרורים מיום 21.12.15 (ת/140) וכן את פס"ד של ביהמ"ש העליון המורה על הפקעת צו מבחן בע"פ 6058/09 מיום 24.9.12 (ת/141)).

בהתאם לפלט המאסרים ת/138, העבירות נושא התיק דנן בוצעו פחות משנתיים לאחר שהנאשם סיים לרצות עונש מאסר ממושך בן כ-7.5 שנים. מן הראיות עלה כי חרף ניסיונות המשפחה והחברים לסייע בשיקום הנאשם ואף שהיה לו מקום עבודה מסודר, המשיך הנאשם להתנהל בצורה המאופיינת במניפולטיביות ובדפוסי הסתרה, מבלי שהשכיל להתנתק מאורח החיים העברייני אותו סיגל לעצמו.

נוכח עברו הפלילי של הנאשם והתנהלותו, כמתואר לעיל, ברי כי שומה על גזר הדין לשקף נוסף לעקרון הגמול, גם את ממד ההרתעה האישית ואת הצורך להרחיק את הנאשם מן הציבור לתקופה מהותית, לבל ישוב ויפגע בו בצורה אלימה ומסוכנת.

הנאשם הורשע בתום ניהול משפט הוכחות. עובדה זו לא תיזקף אמנם לחובתו, ברם אין הוא זכאי להקלה הניתנת, כעניין שבשגרה, לנאשמים הנוטלים אחריות על המיוחס להם, תוך חיסכון בזמן השיפוטי ובעיקר בזמנם של עדי התביעה. עוד אוסיף, כי ניתן היה להתרשם במהלך שמיעת הראיות מן הלחץ הרגשי שהפעיל הנאשם על עדי התביעה, כמו גם מהיעדר הבעת חרטה כלשהי, אף לאחר שימוע הכרעת הדין.

נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם, שהנו חולה לב שעבר צנתורים במהלך מעצרו, כעולה מן המסמך נ/8, וכן להשפעת מאסרו של הנאשם על אשתו ובנותיו. עוד שקלתי את העובדה שהנאשם עצור מזה תקופה לא מבוטלת.

בשקלול הנתונים שאינם נוגעים לנסיבות ביצוע העבירות, באתי לכלל מסקנה שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של מתחם העונש ההולם.

13. המאשימה בקשה להפעיל את עונש המאסר המותנה, בן 10 חודשים, שנגזר על הנאשם בתאריך 29.1.13 בת"פ (שלום רמלה) 4238/06 במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם בתיק דנן. מנוסח גזר הדין עולה כי מדובר במאסר מותנה למשך 3 שנים **מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו**, בגין עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין. מפלט המאסרים ת/138 עולה כי הנאשם השתחרר מן המאסר שנגזר עליו בתיק האמור (בצירוף הפקעת תקופת רישיון) בתאריך 2.1.20. העבירות נושא תיק זה בוצעו בתאריך 28.12.21, כלומר בתוך תקופת שלוש השנים מאז שחרור הנאשם מן המאסר אותו ריצה ברצף מאז גזר הדין שהטיל את התנאי. בנסיבות אלו, ובשים לב לרציונל הנלמד מנוסח התנאי בגזר הדין, אשר תכליתו הרתעת הנאשם מביצוע עבירה חוזרת לאחר יציאתו מהכלא, אני קובעת שהתנאי בר הפעלה. לא למותר להבהיר, כי ב"כ הנאשם לא חלק בטיעונו על כך שהמאסר המותנה בר הפעלה, אולם ביקש להפעילו חלקו

בחופף וחלקו במצטבר. נוכח טיבן החמור של העבירות, נוכח מאפייניו של הנאשם, נוכח עברו הפלילי המכביד והתנהלותו במהלך השנים, ונוכח אי לקיחת האחריות על המעשים שיוחסו לו, אינני מוצאת כי קיימים שיקולים התומכים בהפעלת עונש המאסר המותנה בחפיפה כלשהי לעונש המאסר שייגזר על הנאשם בתיק זה.

14. נוכח כל האמור מעלה, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

אני מפעילה את עונש המאסר המותנה בן 10 חודשים מת"פ 4238/06 (שלום רמלה) במצטבר לעונש שנגזר על הנאשם בתיק זה, כך שסך הכל ירצה הנאשם 10 שנים ועשרה חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, לא יעבור הנאשם על עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, לא יעבור הנאשם על עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. פיצוי בגובה של 30000 ש"ח למתלוננת. בהתחשב בגילה של המתלוננת ובצורך להבטיח שתוכל להסתייע בפיצוי, יופקד הפיצוי בקופת ביהמ"ש תוך 90 יום ויועבר למתלוננת לפי פרטים שתמסור המאשימה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ד, 27 נובמבר 2023, במעמד הצדדים.